

KNOCKOUT

หมัดน็อกลือกหัวใจ

Illustration: KAMU1710 story: ทัศนทร์

CHAPTER 1

ท่วงทำนองคุ้นหูของเพลงดังติดท็อปชาร์ตที่มาพร้อมเสียงดนตรีจังหวะเร็วเป็นสิ่งแรกที่เจ้าของว่างเล็กได้ยินทันทีที่เดินเข้ามาในร้านอาหารกึ่งบาร์ชื่อดังย่านใจกลางกรุงเทพฯ ความครื้นเครงที่หาได้ง่ายในเมืองหลวงซึ่งเขาไม่ได้สัมผัสมาพักใหญ่ทำให้ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มกว้าง ขณะเดียวกันดวงตากกลมโตก็สอดส่ายสำรวจบรรยากาศอันคุ้นเคยโดยรอบแม้จะไม่ได้มาเยือนสถานที่แห่งนี้มานานหลายเดือนแล้วก็ตาม ก่อนดวงตาคู่สุดใสจะหยุดลง เมื่อมองไปยังโต๊ะตัวยาวสุดทางเดินด้านในของร้านที่บัดนี้กำลังถูกแวดล้อมไปด้วยผู้คนกว่าสิบชีวิตซึ่งเขาค้นหน้าค่าตาเป็นอย่างดี ด้วยเห็นหน้ากันมาจนเบือ กว่าสี่ปีที่จำต้องช่วยกันเข็นบางคนให้เรียนจบออกมาพร้อมกัน

ครูเดียวเท่านั้น เมื่อหนึ่งในกลุ่มเงยหน้าขึ้นจากวงสนทนาแล้วเห็นเขาเข้า มือไม้ที่จับแก้วเครื่องดื่มสีอำพันก็เปลี่ยนมาโบกไหว ๆ จนทำเอาเพื่อนคนอื่นต้องมองตาม ก่อนจะพากันก้มหัวมือเรียกจน

หลายโต๊ะที่อยู่ใกล้ ๆ กันนั้นถึงกับมองมาเป็นจุดเดียว

“ไอ้คน! ทางนี้ไว้ย”

เสียงเรียกที่ไม่เบาหนักจากใครบางคนในกลุ่มนั้นทำเอาศิริน
ได้แต่ยิ้มฆ่าพาลงโคลงศีรษะด้วยความอ่อนใจ ก่อนเดินลากขาไปยัง
คนกลุ่มนั้นท่ามกลางสายตาดูหลายคู่ที่กำลังมองอยู่

ที่ผ่านมา ด้วยความที่เป็นนักศึกษาเรียนดี กิจกรรมเด่น จึง
ทำให้ศิรินตกเป็นเป้าสายตาของใครหลายคนอยู่บ่อยครั้ง จนทำให้
เขาไม่เคอะเขิน หนาซ้ำยังเรียกได้ว่าเจ้าตัวเป็นเกย์หนุ่มนักเข้าสังคม
จนมีเพื่อนฝูงทั้งในและนอกคณะอย่างที่ถูกต้องฉายาซ้ำ ๆ ว่าเป็นคน
ของประชาชน และเพราะความอหังการดี บวกกับบุคลิกเก๋หนุ่ม
สะอาดที่ติดเจ้าสำอางหน่อย ๆ ก็ทำให้ใครหลายคนอยากเข้าหา
ศิรินทั้งในสถานะเพื่อน...และมากกว่านั้น

ทว่าจนถึงตอนนี้เจ้าตัวกลับยังไม่เคยคบหาใครจริง ๆ จัง ๆ
เสียที ทุกคนที่ผ่านเข้ามาล้วนอยู่แค่ในสถานะคนคุย

“ไหนมึงไลน์บอกในกลุ่มว่าเข้ากรุงเทพฯ มาตั้งแต่บ่าย แล้วนี่
ทำไมเพิ่งเสด็จมา” นักรบ เพื่อนชายคนสนิทของศิรินบ่นขึ้น กระนั้น
ก็ยังใจดีเลื่อนเก้าอี้ข้างกายทางฝั่งขวามือที่ยังว่างอยู่ออกให้อย่าง
มีน้ำใจ

“กูไม่ได้ขับรถมา นี่ก็นั่งรถตุ๋แล้วต่อแท็กซี่ไปโรงแรมเอง มันก็
ต้องใช้เวลาเดินทางมากกว่าคนอื่นไหมวะ”

วันนี้เขามีนัดกับเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่ไม่ได้เจอหน้า
กันมาหลายเดือน แต่เพราะวันรับปริญญาที่กำลังจะมาถึงในอีกไม่
ถึงสัปดาห์ข้างหน้า ทำให้พวกเขาได้กลับมาอยู่พร้อมหน้าในวันซ้อม
ย่อยวันแรกของทางคณะที่จะเกิดขึ้นพรุ่งนี้ ทว่าจากบรรดาเพื่อนร่วม
เรียนกว่าร้อยชีวิต กลับมีเพียงแค่ไม่กี่คนที่เขาสนิทสนมด้วย กระนั้น

ที่สามารถพูดคุยกันได้จริง ๆ จัง ๆ ก็เห็นจะมีแบบนับหัวได้

“พูดเหมือนบ้านไกล ได้ข่าวว่าบ้านมึงอยู่แคว้นนครปฐมเนอะ”
นักרבบ่นแล้วก้มมองเวลาบนนาฬิกาข้อมือ “นัดกันสองทุ่ม แต่นี้สามทุ่มกว่าแล้วครับคุณคีน”

“ทรงนี่คือเพิ่งตื่นแหง ๆ” เสียงคาดเดาดังขึ้นจากทางฝั่งขวาของศิริน ทำให้เขาต้องหันมองพัดชาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทอีกคนที่เขาบอกเล่าเรื่องราวส่วนตัวให้ฟังแทบทุกเรื่อง หญิงสาวที่มาพร้อมกับท่าที่มีน้ำใจพูดแล้วก็มองสำรวจใบหน้าของเขาไปด้วย “หน้ามึงดูเหมือนคนนอนครบแปดชั่วโมงทุกวันนะ... น่าอิจฉาเป็นบ้า”

“กว่านอนเกินมากกว่า หน้ามันถึงดูสดใส ไม่เหมือนเหมือนคนโดนของแบบพวกเรา” เพื่อนอีกคนที่นั่งร่วมโต๊ะออกความเห็น แต่ศิรินก็ไหวไหล่ยิ้ม ๆ เหมือนเป็นเรื่องปกติ เรียกให้เพื่อนหลายคนหมั่นได้คนที่มีความเวลาให้ตัวเองมากกว่าใคร

“ถามจริงเหอะวะ งานที่สวนมะพร้าวบ้านมึงสบายขนาดนั้นเลยหรอ” คำถามดังขึ้นจากเพื่อนที่นั่งอีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะที่มองว่าศิรินดูจะขำขึ้นกว่าสมัยเรียนมหา'ลัยด้วยซ้ำ ทั้ง ๆ ที่งานสวนงานไร่ น่าจะต้องตากแดดตากลมมากกว่าใคร

“ประมาณนั้น” ศิรินตอบแบ่งรับแบ่งสู้ไม่ได้สาธยายว่าความจริงแล้วเขาแทบไม่ได้หยิบจับงานในสวนมะพร้าวอันเป็นกิจการหลักของครอบครัวในจังหวัดนครปฐมอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจังเลยด้วยซ้ำ ประมาทว่าอยากทำอะไรก็ค่อยเสนอหน้าเข้าไปช่วย แต่ถ้าเบื่อ ๆ ก็ขับรถออกไปเที่ยวเล่นในตัวเมือง ตกเย็นก็เดินเล่นซื้อของกินที่ตลาดใต้รุ่งหน้าองค์พระปฐมเจดีย์ ซึ่งนั่นก็ทำให้เพื่อนสนิทที่นั่งชนาบข้างตัวยังรู้ความเป็นไปของเขาดีถึงกับกลอกตา

“สบายจนทำให้มันมีเวลานอนมากกว่าเวลาตื่นไง” นักרבเสริม

ก่อนเลื่อนแก้วเครื่องดื่มที่ให้เพื่อนมือขวาคนหนึ่งในกลุ่มจัดการให้ไปตรงหน้าคีริน

“เขาเรียกว่ารู้จักบาลานซ์เวลาในชีวิตให้ลงตัวต่างหาก” คีริน แก้วแก้ว แกมยิ้มมองตอบเพื่อน ๆ ด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ “คนเราจะฝันทำเรื่องที่ไม่ชอบไปทำไมวะ จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ ผู้ใช้ชีวิตให้มีความสุขดีกว่า”

“แปลว่ามีมีความสุขดีกับงานที่สวน?” คำถามหนึ่งที่ตั้งขึ้นมากลางวงเรียกให้คีรินชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะโคลงศีรษะ

“สงสัยจะดีจริง ๆ วะ มึงถึงยอมทิ้งงานที่บริษัทยักษ์ใหญ่ในกรุงเทพฯ แล้วกลับไปใช้ชีวิตสโลว์ไลฟ์ที่บ้านเกิด ทั้ง ๆ ที่มีเงินจบด้วยดีกรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่งของคณะ แทบไม่ต้องเลือกก็มีคนเสนองานให้เอง”

เสียงหัวเราะฮาครืนดังขึ้นทันทีที่เพื่อนคนหนึ่งพูดประโยคยียดขี้ต๊อด คีรินกวาดตามองเพื่อนแต่ละคนที่แยกย้ายกันไปตามเส้นทางของตัวเอง บางคนได้งานในบริษัทเอกชน บางคนรอสอบบรรจุเข้ารับราชการ บางคนเลือกศึกษาต่อ และบางคนก็เดินทางกลับบ้านเกิดเพื่อไปสานต่อกิจการของครอบครัว ในขณะที่เขาเองก็คล้ายจะเป็นคนประเภทหลัง ติดก็ตรงที่ว่าเขาไม่ได้มีความคิดจะทำให้สวนมะพร้าวของที่บ้านเจริญรุ่งเรืองไปมากกว่าที่เป็นอยู่ หรือผลักดันให้มะพร้าวของสวนชนะการประกวดระดับจังหวัดเลยสักนิด

เขาก็แค่...ใช้ชีวิตอย่างที่ควรใช้ และใช้อย่างที่คนอื่น ๆ ใช้กันไม่เห็นแปลก...

“แต่เสียตายจริง ๆ วะ บริษัทที่มึงฝึกงานแล้วเขาทาบตามันนั้นนะ เห็นว่าให้เงินเดือนเด็กจบใหม่สตาร์ทที่สองหมื่นกว่า ๆ เลยนะ” เพื่อนสาวคนหนึ่งในโต๊ะกล่าวเสริม

“เงินเดือนดีจริง ภูไม่เถียง เนื่องจากก็ได้แต่แย้ง สังคมในนั้นก็ได้ไม่ได้เลวร้าย แต่ภูไม่ชอบงานออฟฟิศจริง ๆ วะ แค่นี้ได้ลองไปฝึกงานไม่กี่เดือนก็ไม่ไหวแล้ว ให้นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ทั้งวันภูเฉาตายพอดี”

“ก็ว่าอยู่ คนอยู่ไม่นั่งแบบมึงคงได้กลิ่นใจตายก่อนผ่านโปรฯ”
นักรบบอกอย่างรู้ทัน เรียกเสียงหัวเราะให้ดังขึ้นในวงสนทนาอีกระลอก ก่อนหัวข้อการพูดคุยจะเปลี่ยนเป็นเรื่องราวหนหลังสมัยวัยเรียน แม้ว่าจะผ่านมาเพียงแค่ครึ่งปีแต่กลับชวนให้คิดถึงและโหยหาไม่น้อย

เครื่องดื่มในแก้วตรงหน้าของศิรินพร่องไปอย่างรวดเร็วเมื่อการพูดคุยเริ่มออกรส จนเพื่อนต้องคอยขงให้เป็นแก้วที่เท่าไรแล้วก็ตามร้านจะนับ ทว่ากว่าจะรู้ว่าดื่มไปมากก็ตอนที่เริ่มรู้สึกอยากเข้าห้องน้ำ ศิรินหลุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็วจนเซเล็กน้อย เรียกให้เพื่อนที่นั่งขนานข้างต้องรีบใช้มือยันเอาไว้ทั้งสองข้างของคนตั้งหลักไม่อยู่เอาไว้ ส่งผลให้ศิรินหัวเราะคิกคักด้วยความชอบใจ แม้จะไม่ถึงกับเมาจนสิ้นสติ แต่ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ก็มีปริมาณมากพอให้เขารู้สึกกริ่ม ๆ จนอารมณ์ดีกับเรื่องเล็กน้อยได้ไม่ยาก

“มึงจะลุกไปไหน” พัดชาถามเสียงดู

“ปวดขี้ฉ่อง น้อยอยากพบน้า”

นักรบกับพัดชาได้ยินคำตอบก็พากันมองหน้าคนพูดที่จิกยิ้มกว้าง ซึ่งไม่ได้แตกต่างจากเวลาปกติของเจ้าตัว แต่ใบหน้าแดงเรื่อก็บอกชัดว่าศิรินคงดื่มไปหลายแก้วโดยที่เพื่อนอย่างพวกเขาไม่ทันสังเกต เนื่องจากเห็นว่าศิรินดื่มได้ค่อนข้างมากอยู่แล้ว แม้จะไม่ใช่ว่าพวกคอแข็ง แต่ก็ไม่ถึงขั้นคออ่อน

“เดี๋ยวภูไปเป็นเพื่อน” นักรบเสนอตัวเพราะเกรงว่าเพื่อนจะไปก่อวีรกรรมระหว่างที่หลับยาวตา เนื่องจากสมัยเรียนมีครั้งหนึ่งที่

ศิรินเคยเมานักจนอ้วกคอปับค่ออ่อนกับค่อห่านในห้องน้ำของร้าน เหล้ามาแล้ว เตื่อร้อนลुकค้ำด้วยกันต้องเรียกพนักงานให้ไปจัดการ แต่เจ้าตัวก็ยั้งร้นกอดค่อห่านแน่นราวกับได้เจอคนรักที่พลัดพราก จนพนักงานคนดังกล่าวต้องมาตามเพื่อนอย่างพวกเขาให้ไปลากมัน ออกมาแทน

“กูไม่ได้เมา มึงจะตามไปทำไม”

“มึงแน่ใจ?” นักรบถามย้ำ ศิรินเป็นเพื่อนที่เขาเห็นมันเหมือน น้องมากกว่าคนรุ่นเดียวกัน เรื่องการเรียนมันเป็นทีหนึ่งจนไม่มีใคร คิดเป็นห่วง แถมยังต้องอาศัยใบอนุญาตเลขเซอร์จากมันทุกวิชาด้วยซ้ำ แต่หากว่าด้วยเรื่องของการใช้ชีวิต ศิรินเป็นพวกทำอะไรตามความรู้สึกตัวเองเกินไปจนเหมือนพวกคืดน้อย ทำให้เพื่อนหลายคนต้อง คอยเป็นหูเป็นตาเวลาพามันออกไปข้างนอกทุกที

“อีกสิบนาทีถ้ากูไม่กลับมา มึงตามไปลากค่อกูได้เลย”

“ปล่อยมัน เตียวก็รู้ว่าเมาหรือไม่เมา” พัดซาริบแย้ง ก่อน นักรบจะบ่นคนไม่เจียมตัวออกไปอีกคำรบหนึ่ง ปล่อยมือจากเอว คอดของเพื่อนแล้วเปิดทางให้คนอารมณ์ดีเดินไปห้องน้ำเอง แต่ไม่ วายมองตามไปจนลับตา “จับเวลาเลย สิบนาทีถ้ามันยังไม่กลับมา ค่อยตามไปหิว”

“มึงพูดเหมือนให้ไปเก็บขยะเปียก”

“ตุ๊กตาน้องเน่าต่างหาก”

นักรบอมยิ้มกับคำเปรียบเทียบของเพื่อนสาวที่เสมือนเจ้าใหญ่ ของกลุ่ม แต่จะว่าไปแล้วศิรินก็ดูไม่ต่างอะไรจากตุ๊กตาน้องเน่า ที่เด็กเล็ก ๆ ดิดกั้นแจ แต่ผู้ใหญ่หลายคนกลับอยากโยนใส่เครื่อง ซักผ้าให้รู้แล้วร้อรดเผื่อจะได้ดูดีขึ้นมาบ้าง แล้วผู้ใหญ่ที่ว่กก็น่าจะ พอมันคนหนึ่งละ สมัยเรียนมักจะคอยโทร. มาถามถึงลูกหัวแก้ว

หัวแหวนกับเขาและพัดชาอยู่บ่อย ๆ ด้วยความเป็นห่วง แต่ที่จริงแล้วนักบริบทคิดว่าศิรินยังไม่ได้นำเป็นห่วงขนาดนั้นหรอก เพราะบทมันเอาจริงเอาจังขึ้นมา คนขวางทางมันนั่นแหละน่าห่วงกว่าใคร

ขณะเดียวกันทางด้านคนที่เดินไปยังห้องน้ำก็พยายามฝืนตัวเองอย่างยิ่งยวด ให้เดินตัวตรงราวกับทหารที่ถูกฝึกมาอย่างดีจนขีดหูขีดตาคนที่เดินตามไปยังทิศทางเดียวกัน ทว่าฝ่ายหลังที่ตัวสูงกว่าหลายศิปก็ยังคงก้าวเท้าอย่างใจเย็น กระทั่งผีเท้าแผ่วเบาชะงักลง เมื่อคนตรงหน้าดันเซไปปะทะกับหญิงสาวคนหนึ่ง que เดินสวนออกมาจากทางเดินที่มุ่งไปยังห้องน้ำทางด้านหลังร้านเช้า ความที่ไม่ทันได้ตั้งตัวและคงบวกกับฤทธิ์แอลกอฮอล์ผสมจึงประมวลผลได้ชั่วทำให้ใครคนนั้นยังคงยืนอยู่ในท่าเดิมที่คล้ายว่ากำลังกอดหญิงสาวอยู่ และยังไมทันที่คนเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดจะคิดอะไรได้ ร่างเล็กตรงหน้าก็ถูกชายฉกรรจ์ร่างท่วมที่เดินมาสมทบกับหญิงสาวกระซอกคอเสื้อแรง ๆ จนอีกฝ่ายเซมาปะทะเข้ากับแผ่นอกกว้างของเขาแทน

จากคนที่บังเอิญมาเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดเพราะเดินมาเข้าห้องน้ำพอดี กลับกลายเป็นต้องอ้าแขนรับร่างของคนทีล้มมาใส่ จนเขาต้องโอบกอดอีกฝ่ายกลายเป็นอย่างช่วยไม่ได้ แต่นั่นยังไม่น่าหงุดหงิดเท่าสายตาของชายร่างท่วมที่ส่งมายังร่างเล็กในอ้อมแขนของเขา ดูเหมือนว่างานนี้คงเสี่ยงปัญหาได้ยากเต็มที เมื่อตัวก่อปัญหาดันหล่นตู่บมาอยู่ตรงหน้าเขาแบบนี้

ธันย์ถอนใจอย่างเหนื่อยอ่อน เขาไม่เคยนึกชอบการมาเที่ยวหรือกินดื่มในสถานที่แบบนี้เลยสักนิด แต่เพราะวันนี้ต้องมาร่วมงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดของเพื่อนอย่างช่วยไม่ได้ ทว่าใครจะรู้ว่าสุดท้ายเขาต้องจับพลัดจับผลูตกมาอยู่ในสถานการณ์ชวนปวดหัวอย่างไรในตอนนี้อย่างยิ่ง

“มึงคิดจะลวนลามเมียกูใช่ไหมไอหน้าอ่อน!” ชายร่างท้วม ตวาดเสียงดังอย่างกราดเกรี้ยว ทั้งยังสามชুমเข้ามาอย่างหาเรื่อง รัญญ์อยากจะปล่อยเจ้าของร่างเล็กให้ร่วงหล่นลงกับพื้นเสียให้รู้แล้ว รัญญ์อด ติดก็ตรงที่มีอบางเหนียวหนึบยิ่งกว่ากาวตราช่างกำลังเกาะ ท่อนแขนของเขาเอาไว้แน่น

“ไม่ใช่นะพี่ ผมเป็นเกย์ จะลวนลามเมียพี่ได้ไง” คีรินเรียก สติสัมปชัญญะที่ยังคงหลงเหลืออยู่บ้างออกมาใช้ แต่สถานการณ์ ตรงหน้าก็ทำให้เขาแทบจะสร้างภายในเสี้ยววินาทีเลยทีเดียว

“มึงอย่ามาอ้าง ก็เห็นอยู่ว่ามึงกอดเมียกู”

“มันเป็นอุบัติเหตุ ไม่เชื่อถามเมียพี่ก็ได้” คีรินว่าแล้วก็มองเลย ไปยังหญิงสาวที่ยืนหลบอยู่ทางด้านหลังชายร่างท้วม สถานการณ์ เมื่อครู่อาจจะทำให้เธอเข้าใจว่าเขาดีเนี่ยนหลอกแต่ะอั้งก็ได้อีก ซึ่ง จะทำให้เขาช่วยมากกว่าเดิม

แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้ตอบ ก็มีชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่อีก สองคนเดินมาสมทบ ยิ่งบริเวณตรงนี้ร้างไร้ผู้คน ทั้งยังเป็นส่วนที่ แยกออกมาจากโซนห้องปรับอากาศที่ใช้รับรองลูกค้า ก็ยิ่งทำให้ บรรยากาศตรงหน้าชวนขวัญผวามากยิ่งขึ้นในความรู้สึกของคีริน จน ผลออกแรงบีบท่อนแขนของคนที่ประคองตนเอาไว้แน่น และ เหมือนจะเพิ่งรู้ว่าตนก็มีพวกจึงเบาใจลงได้บ้าง แต่แล้วเสียงห่ม ทางด้านหลังก็ดับฝันเขาเสียสนิท

“จะปล่อยผมไม่ได้หรือยัง” น้ำเสียงราบเรียบทว่าเย็นชาดังขึ้นที่ ข้างหู จนคีรินไม่แน่ใจแล้วว่าอีกฝ่ายเป็นพวกเดียวกับตนอย่างที่เคย ไว้

“คุณช่วยบอกพวกเขาทีสิว่าผมไม่ได้ลวนลามผู้หญิงคนนั้น” คีรินผลัดตัวออกห่าง แต่ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก่อนเรียกหาความ

เป็นธรรมชาติให้แก่ตัวเอง

“อ้อ ตามนั้นแหละ” เจ้าของร่างสูงตอบรับอย่างไม่ใส่ใจ แต่ ศิรินก็ยังคงอยากยึดเอาไว้ ด้วยว่าเป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้เขาหลุดพ้น จากกลุ่มคนน่ากลัวตรงหน้าได้

“พี่ได้ยินชัดแล้วใช่ไหม ผมไม่ได้ลวนลามเมียพี่จริง ๆ”

ชายร่างท้วมหรือตาลงเล็กน้อย มองชายหนุ่มสองคนตรงหน้า สลับไปมา ก่อนถามด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูเป็นมิตรขึ้นมาบ้าง “ที่บอกว่าเป็นเกย์... นั่นคือตัวเมียหรือไอ้หนู”

“เอ่อ...”

คนที่ถูกทักว่ามีผิวไปต่อไม่ถูก แต่ตอนนี้โอกาสอะไรที่พอจะทำให้เขาเอาตัวรอดได้ก็ต้องรีบคว้าเอาไว้ให้หมดนั่นแหละ เพราะการที่จะโทร. ตามเพื่อนทั้งกลุ่มมาช่วยอาจจะทำให้พวกเขาได้ไปเลี้ยงฉลองกันที่โรงพักแทน

“ครับ/ไม่”

สองเสียงดังขึ้นแทบจะพร้อมกัน และนั่นก็ทำให้ชายร่างท้วมขมวดคิ้วมองมายังศิรินด้วยดวงตาวาวโรจน์ประหนึ่งว่าเขาโกหกคำโต เพื่อหวังเอาตัวรอด ส่วนศิรินก็ตัวตึงตายตาไปยิ่งร่างสูงข้างกายด้วยความไม่พอใจ ก่อนกัดฟันพูดเสียงเบาให้ได้ยินกันเพียงแค่สองคน

“ตอบรับไปก่อนไม่ได้หรือไง!”

“ผมไม่รู้จักเขา แค่จะเดินไปเข้าห้องน้ำพอดี” ธันย์บอกชายร่างท้วมที่มีลูกสมุนอีกสองหน่อกำลังหักข้อนิ้วมือเสียงดังกรอบแกร็บอย่างคนพร้อมจะสู้ทันทีที่เจ้านายออกคำสั่ง ก่อนดวงตาคมจะหันมามองคนตัวเล็กที่ยืนอยู่ใกล้ตน “ส่วนคุณ... ปล่อยให้ผมไปเข้าห้องน้ำได้หรือยัง”

“แหม... งอนแรงจัง ถึงขั้นบอกว่าไม่รู้จักกันเลยหรือ”

ศิรินไม่ว่าเปล่า แต่ยังหันมองอีกฝ่ายตาปริบๆ เหมือนกำลังขอร่องให้คล้อยตามสักหนกก็ยังดี ทว่าคนถูกขอร่องกลับเป็นหน้าหนีจนศิรินกลัวว่าแผนตีเนียนจะไม่เนียนขึ้นมา มือบางจึงรีบคว้าท่อนแขนแกร่งเอาไว้มั้น แล้วส่งประโยคที่ทำให้ทุกคนในที่นั้นได้แต่ยีนนิ่งออกไป

“ผมขอไปปรับความเข้าใจกับแฟนก่อนนะครับ พวกพี่ก็อย่าพลอลกลับเข้าไปในห้องน้ำอีกล่ะ ถ้าได้ยินเสียงกิจกรรมร้องอนแบบผิวๆ เมียๆ เข้า ผม...เขินแย่”

ศิรินว่ายิ้มๆ คำว่าแขนคนตัวสูงได้ก็ลากผ่านคนน่ากลัวกลุ่มนั้นเร็วๆ ในขณะที่แต่ละคนในที่นั้นยังไม่ทันได้ตั้งตัว เพราะมัวแต่จินตนาการที่ไปที่ไปของกิจกรรมเกิดเสียง เมื่อเข้ามาในห้องน้ำได้สำเร็จ ศิรินก็รีบปล่อยมือออกจากอีกคนทันทีราวกับต้องของร้อน

“ไม่ทำเหรอ” เสียงทุ้มของคนที่เพิ่งหลุดออกจากพันธนาการดั่งขึ้น โบหน้าหล่อเหล่าไรซึ่งแวล้อเล่น หรือจะเรียกให้ถูกคือศิรินมองไม่ออกด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

“ทำอะไร” ศิรินค้อนขวิด ส่งคำถามด้วยเสียงห้วนห้าว ไม่ได้ติดหวานเหมือนก่อนหน้าที่เพียรเล่นละครตบตา

“เดี๋ยวพวกนั้นก็เชื่อหรือกว่า คุณกับผมเข้ามาเคลียร์กันแบบผิวๆ เมียๆ จริงหรือเปล่า”

“ผีเข้าหรือไง ลูๆ ก็มีน้ำใจขึ้นมาเชียว ทีเมื่อกี้ผมขอให้ช่วยกลับทำเมิน”

“คุณขอเหรอ...ตอนไหน”

ศิรินกัดฟันดังกรอดๆ ยามมองคนหน้าหนึ่งที่ย้อนถามกลับมาจริงอยู่ที่ว่าเขาไม่ได้เอ่ยคำร้องขอ แต่คนทั่วไปก็น่าจะรู้ไม่ใช่หรือว่าสถานการณ์แบบนั้นควรจะทำอย่างไร เว้นก็แต่คนใจดำอย่างคน

ตรงหน้า

“ถ้ารู้ว่าเต็มแล้วเมาแบบนี้ก็หัดตั้งลิมิตตัวเองหน่อย ไม่ใช่ปล่อยให้เดือดร้อนคนอื่นไปทั่ว”

นอกจากหน้าแดงเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์แล้ว คีรินยังรู้สึกว่าการที่ตัวเองหน้าชาเหมือนถูกลากไปตบหน้ากลางฝูงชนเข้าด้วยอีก เพราะทุกคำที่อีกฝ่ายพูดทำเอาเขาปฏิเสธไม่ออก ทว่าความรู้สึกผิดที่เกิดขึ้นก็ยิ่งน้อยกว่าความโกรธที่ตื้นเขินเป็นริ้ว ๆ จนต้องขมเอาไว้ด้วยการเดินหนี แต่ยังไม่ทันจะเดินพ้นประตูห้องน้ำ เสียงทุ้มก็ดังไล่หลังมาอีก

“ไม่กลัวพวกนั้นแล้วหรือไง”

“คนเลี้ยงน้ำใจตรงนี้น่ากลัวกว่าเยอะ”

คีรินว่าแล้วก็ก้าวออกไปโดยไม่หันกลับไปสนใจคนที่มองตาม เขาจับตาดูอีก ทว่าเส้นทางที่คีรินเลือกใช้กลับไม่ใช่ทางเดิมที่ทอดเข้าสู่ตัวร้าน แต่กลับเป็นทางด้านหลังของห้องน้ำที่สามารถเดินอ้อมเพื่อออกไปยังลานจอดรถที่อยู่ทางด้านข้างร้านแทน ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาพิมพ์ข้อความบอกเพื่อนว่าขอตัวกลับก่อน เพราะเวลาแบบนี้เขาไม่กล้าเอาหน้าไปเสี่ยงหมดใจพวกนั้นแน่ ๆ ไม่อย่างนั้นรูปซ้อมรบปริญญาของเขาคงได้ปรากฏแก้มบวมซึ่งไปตั้งซิกอย่างไม่ต้องสงสัย ก็คนอย่างคีรินเคยออกหมัดวางมวยกับใครเขาที่ไหน ที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีเรื่องกับใครมาก่อน เพิ่งมีวันนี้แหละที่ความขวยประทับ และยังต้องมาเจอเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกใจดำคนนั้นอีก

“ชาตินี้ชาติไหนก็ขออย่าให้ได้พบได้เจอกันอีกเลย เพียง!”

คีรินยกมือขึ้นไหว้ท่วมหัวปลก ๆ รวากับต้องการประกาศก้องกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้รับฟังคำขอจากเขา ทั้ง ๆ ที่โอกาสหนที่สองก็ไม่

น่าจะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ ด้วยนานที่ปีหนเขาจะเข้ากรุงเทพฯ สักครั้ง
เมื่อวิถีชีวิตทั้งหมดในตอนนี้อยู่ที่จังหวัดนครปฐมอันเป็นบ้านเกิด
เสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ถึงเขาจะเข้ากรุงเทพฯ บ่อยกว่าเดิมก็คงไม่ได้
เจออีกฝ่ายง่ายๆ เพราะทั่วโลกไม่ได้กลม และเมืองหลวงของไทยก็
ไม่ได้คับแคบขนาดนั้น

แต่ศิรินอาจจะไม่รู้ว่...

บางครั้ง...ถึงแม้โลกจะกว้าง แต่แรงดึงดูดบางอย่างก็อาจ
ทำให้ระยะห่างที่ว่าไกลกลายเป็นใกล้เกินกว่าจะคาดคิด

CHAPTER 2

เสียงฮัมเพลงดังขึ้นในลำคอตามจังหวะดนตรีที่ถูกเปิด
ผ่านลำโพงบลูทูธซึ่งเชื่อมต่อกับโทรศัพท์มือถือ เจ้าของร่างเล็กที่อยู่
ในชุดเสื้อยืดคอปย้วยตัวเก่ากับกางเกงขาสั้นขยับกายโยกซ้ายเอียง
ขวาประหนึ่งนั่งอยู่กลางคอนเสิร์ตในฮอลล์กว้าง ไม่ใช่บนแคร่ไม้ไผ่
หน้าชานบ้านกลางสวนมะพร้าวขนาดหลายไร่อันเป็นกิจการของ
ครอบครัว ขณะที่มือทั้งสองข้างกำลังจับเครื่องเกมสตั๊นชาติญี่ปุ่นเอา
ไว้มั่น เรียวคิ้วได้รูปขมวดเข้าหากันเล็กน้อยในยามที่ไม่สามารถทำ
แต่มาได้ตั้งใจ ทว่าไม่นานก็ผ่อนคลายลงเมื่อกลับมาตีเสมอคู่แข่งได้
อีกครั้ง เกมการต่อสู้บนสังเวียนที่ปรากฏผ่านหน้าจอขนาดเล็กกำลัง
เข้มข้น เมื่อเห็นชัยชนะที่ใกล้จะคว่ำมาไว้ในมือได้แล้วนั้น คนเล่นก็
เอื้อมมือคว้ามะพร้าวแก้วที่ถูกทำขึ้นอย่างสดใหม่จากกลุ่มชาวบ้าน
ในชุมชนที่เข้ามาช่วยงานที่สวนเข้าปากด้วยความสบายใจ เห็นได้
ชัดว่ากิจการแรกเริ่มของครอบครัวได้ถูกขยับขยายแตกแขนงออกไป
มากกว่าการเก็บผลผลิตส่งเข้าสู่ตลาดโดยตรง กระนั้นทั้งหมดทั้งหมด

นั้นก็ไม่ได้มาจากฝีมือของบุตรชายคนเดียวที่หลายคนเข้าใจว่าจะมารับช่วงต่อเลยสักนิด

ศิรินวางเครื่องเกมลงบนแคร่เมื่อผลการเล่นออกมาแล้วว่าเขาเป็นฝ่ายชนะ มือบางยกขึ้นมาประสานปลายนิ้วแล้วเหยียดออกไปด้านหน้าเพื่อปิดซีเกียจ ไม่ต่างจากปลายเท้าที่นั่งทับเอาไว้จนมีอาการเหน็บชาค่อย ๆ ถูกเหยียดออกเพื่อคลายความเมื่อยล้าด้วยเช่นกัน แสงแดดรำไรในช่วงบ่ายคล้อยเย็นช่วงต้นฤดูหนาวเรียกให้คนที่เงยหน้ามองฟ้ายิ้มกว้าง ผิดกับใครบางคนทีเพิ่งเดินกลับมาบ้านหลังเสร็จสิ้นจากการเดินทางตรวจตราความเรียบร้อยของลูกน้องในการเก็บมะพร้าวเพื่อส่งให้แก่ลูกค้าในวันรุ่งขึ้น

ดวงตาของคนที่ผ่านมาร้อนผ่านหนาวมาห่าสิบกว่าปีมองบุตรชายคนเดียวที่กำลังตีמד้ากับธรรมชาติจนน่าหมั่นไส้ เมื่อสองเดือนก่อนครรชิตและภรรยา รวมถึงบรรดาญาติ ๆ เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปร่วมงานรับปริญญาของเจ้าตัว โดยที่คนเป็นพ่ออย่างเขาก็คาดหวังว่าหลังเสร็จสิ้นงานที่เปรียบเสมือนเส้นขีดแบ่งของช่วงวัยแล้ว เขาจะได้เห็นลูกชวนชวยหางานที่เจ้าตัวอยากทำสักที

ทว่าผ่านไปวันแล้ววันเล่า ภาพที่ครรชิตเห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อก็ยังคงเป็นภาพที่ศิรินตื่นตอนใกล้เที่ยง กินข้าวเข้ากลางวันรวบกันสองมือ กว่าจะแล้วเสร็จก็ล่องเข้าสู่ป้าย แดดร้อนเกินกว่าเจ้าตัวจะเอาผิวขาว ๆ ของตัวเองออกไปสู้กับแสงอาทิตย์ จึงอาศัยปีกหลังที่โรงครัวซึ่งใช้เป็นที่พักผ่อนของสวนเพื่อส่งออกขายตามร้านค้าของฝากในจังหวัดนครปฐมและจังหวัดใกล้เคียง

แต่ความจริงแล้ว แม้จะไม่ได้ช่วยงานอย่างจริงจัง หลายคนต่างก็รู้ว่าศิรินรับหน้าที่เป็นแผนก QC สินค้าผ่านปากที่เคี้ยวหนุบหนับของเจ้าตัว กระทั่งเย็นก็จะเดินกลับมานั่งเล่นที่ชานบ้านเพื่อรอ

เวลาอาหารเย็นในช่วงเคารพธงชาติอย่างรู้งาน ไม่ต่างจากไอ้ดำที่ตอนนี้กำลังนอนหมอบอยู่ข้างแคร่เลยแม้แต่น้อย

ความคิดทั้งหมดนั้นทำเอาครรชิตถอนใจเฮือกใหญ่ เสียงที่วาดังไปถึงคนที่เงยหน้ามองฟ้าจนต้องละลายตากลับมาแล้วขมวดคิ้วมองผู้เป็นพ่อด้วยความสงสัย

“พ่อไปยื่นทำหน้าที่เครียดอะไรตรงนั้น ถ่ายไม่ออกหรือ คินบอกแล้วไซ้ใหม่จะให้กินผักเยอะๆ แล้วกินเนื้อสัตว์ให้มันน้อยลงหน่อย”

คำตำหนิจากคนเป็นลูกเรียกให้ครรชิตหน้าบึ้งตึงขึ้นกว่าเดิม กระนั้นชายสูงวัยรูปร่างสันทัดที่ยังคงแข็งแรงก็ยังเดินไปหย่อนกายลงบนที่ว่างของแคร่ที่ตัวตันเรื่องนั่งอยู่ ดวงตาที่เคยฉายแต่แววจิตเป็นนิจมองค้อนศิรินเล็กน้อยก่อนเบือนหน้าหนี

“เฮ้อ...นี่พ่อเคืองอะไรคินหรือเปล่าเนี่ย” คนเป็นลูกสังเกตอาการแล้วก็เข้าใจไปเช่นนั้น

“เมื่อไหร่แกจะหางานทำ”

“ถามเรื่องนี้อีกละ” ศิรินถอนใจไหล่บางลู่ลงยามกลอกตามองไปรอบๆ ด้วยความไม่ชอบใจกับคำถามเดิมๆ ที่ได้ยินบ่อยจนเริ่มเอียน “ก็บอกไปแล้วว่าอยู่ในช่วงพัก เรียนหนักมาตั้งหลายปี พ่อไม่คิดจะให้คินพักสมองบ้างเลยหรือ”

“แต่เนี่ยมันหลายเดือนแล้วนะที่แกนั่งๆ นอนๆ หยิบจับช่วยงานไม่เป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง”

“พ่อเองก็ถามคำถามนี้มาหลายเดือนแล้วเหมือนกัน ไม่เบื่อหรือ”

“แกอย่ามากวน ที่ถามก็เพราะว่าพ่อยังไม่ได้คำตอบ แล้ววันรับปริญญาแกก็เป็นฝ่ายรับปากเองว่าจะหางานทำจริงๆ จังๆ

เสียที”

คีรินแหม่ปากด้วยความขจัดใจ ตอนนั้นเขาพูดออกไปก็เพราะต้องการบอกปิดเพื่อไม่ให้ถูกตั้งคำถามเดิม ๆ อีก แต่ตลอดสองเดือนที่กลับมาอยู่บ้านเขากลับคิดไม่ออกเลยว่าจะไปทำงานอะไรดี

ปัญหาของบัณฑิตจบใหม่หลาย ๆ คนนั้นอาจจะเป็นเรื่องความกังวลว่าจะไม่มีงานทำ ทว่าสำหรับคีรินที่จบออกมาด้วยดีกรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง แถมยังพ่วงใบประกาศจากกิจกรรมต่าง ๆ อีกหลายรายการ ทำให้เขาถูกทาบทามจากบริษัทเอกชนยักษ์ใหญ่หลังเสร็จสิ้นจากการฝึกงาน เพราะผลงานดันไปเตะตาต้องใจเจ้านายเข้า แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นคีรินกลับปฏิเสธออกไปโดยไม่เสียเวลาคิด ด้วยหลัก ๆ คือไม่ชอบงานที่ต้องนั่งจับเจ้าเฝ้าอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ทั้งวัน แม้คณะบริหารธุรกิจที่เรียนจบมาจะเลือกงานได้หลากหลาย แต่สุดท้ายเขากลับไม่เจองานที่อยากทำอยู่ดี

“คินยังไม่รู้ว่าจะทำงานอะไร” คีรินจำเป็นต้องตอบเมื่อเห็นพอมองมาอย่างคาดคั้น

“ตอนที่เลือกเรียนบริหาร แกอยากทำงานอะไร ก็เลือกงานนั้นไปสิ”

“ไม่เคยคิด...”

“แกว่ายังไงนะ!”

คีรินกลั้นยิ้ม เมื่อคาดเดาเอาไว้อยู่แล้วว่าพ่อจะต้องโวยวายขึ้นมาแน่ ๆ แล้วก็ผิดจากที่คิดเสียที่ไหน

“แกจะบอกว่าตอนเลือกเรียนคณะนี้ แกไม่เคยคิดถึงภาพอนาคตของตัวเองเลยหรือ”

“คนเราต้องอยู่กับปัจจุบันไม่ใช่หรือพ่อ” คนเป็นลูกตอบยียวน จนครครซิดถึงกับก้มหน้ากุ่มขมับ ก่อนคว้ากระปุกยาดมจาก

กระเป่าเสื้อขึ้นมามองปลายจมูกแล้วสูดหายใจลึก ๆ อยู่หลายครั้ง
พลางมองศิรินตาขวาง

“ถามจริง...แกไม่เคยมีความฝันหรือความคิดที่ว่าโตขึ้นอยาก
จะเป็นอะไรบ้างหรือ” ไซว่าคนเป็นพ่อไม่เคยถามคำถามพวกนี้มา
ก่อน แต่ศิรินมีความชอบที่เปลี่ยนไปทุกช่วงวัย

“มีสิ”

ศิรินพยักหน้าหงึก ๆ ทำให้คนเป็นพ่อเริ่มเบาใจว่า อย่างน้อย
คำถามนี้ก็ดึงให้บทสนทนามาถูกทางมากยิ่งขึ้น ทว่าเพียงแค่ไม่กี่
วินาทีศิรินก็ทำลายความหวังริบหรี่ของคนเป็นพ่อจนดับสนิท

“คืนอยากเป็นโจรสลัด เพื่อออกตามหาสมบัติที่ถูกซ่อนเอาไว้
ไว้บนเกาะสักแห่ง คราวนี้พ่อก็ไม่ต้องจับเจ้าอยู่กับตัวเลขหกหลัก
ทุกวันที่หนึ่งกับสิบหกอีกต่อไป”

“เหลือเชื่อเลยที่แกเรียนจบมาได้ด้วยเกียรตินิยม” ครรชิตส่าย
หน้าพลางคิดว่าลูกของเขา น่าจะเป็นพวกเก่งแต่ในตำรา แต่เอามา
ปรับใช้กับชีวิตจริงไม่ได้ ซึ่งเรื่องนี้จะไปโทษใครได้นอกจากคนเป็น
พ่อเป็นแม่ที่เลี้ยงดูลูกมาราวกับไขในหิน

“พ่อไม่รู้หรือ เขาว่่ากันว่า...เด็กมีจินตนาการคือเด็กฉลาด”

“จริงจิงหน่อยได้ไหมไอ้คีน” ครรชิตทำท่าจะยกเท้ายันลูกชาย
ให้ตกจากแคร่ แต่ศิรินรู้ทันเลยขยับหนีได้อย่างหวุดหวิด “แล้วพ่อ
ต้องย้ายอีกก็ครั้งแกถึงจะจำได้ว่าตอนนี้แกไม่ใช่เด็กแล้ว”

“รู้หรือหน้า ก้แค่แกล้างแห่พ่อเล่นไปงั้นแหละ” ศิรินยิ้มกว้าง
แต่ดูเหมือนว่าคราวนี้รอยยิ้มประจบเอาใจของเขาจะใช้ไม่ได้ผล เมื่อ
ครรชิตยังคงหน้าบึ้งไม่เปลี่ยน

“ถ้าไม่รู้ว่าจะทำงานอะไร แกลองมาเปิดคาเฟ่ที่สวนมะพร้าว
ของเราไหม เห็นเดี๋ยวนี้เขาฮิตทำกันหลายที่ เรามีที่ดินเองก็ไม่ต้อง

เขาไม่ต้องซื้อให้เปลือง ส่วนเงินลงทุนเดี๋ยวนี้อะไรก็ยังไม่ค่อยดีเท่าไร
 มาเมื่อไหร่ค่อยเอามาคืน”

“พ่อมาแนะนำคนที่ทำของกินชนิดที่หมาไม่แตกอย่างคินเนีย
 นะ”

“ก็จ้างเอาสิวะ แล้วแกก็คอยบริหารงานไปตามที่เรียนจบมา
 เอาสินค้าในสวนของเราที่แม่แกทำมาขายด้วยก็ยิ่งได้”

“ถ้าไอเดียดีขนาดนี้ ทำไมพ่อไม่ทำเอง”

“ไอ้คิน! นี่พ่อกำลังช่วยหางานให้เอ็งอยู่นะไว้อย่า โตจจนหมาเลีย
 ตูดไม่ถึงแล้วยังต้องให้พ่อกับแม่คอยสอน”

“แต่ทุกวันนี้คินก็ทำงานให้สวนของพ่ออยู่นะ”

“ทำงาน?” ครรชิตทวนคำพลางเลิกคิ้วสูง “ทำบัญชีรายรับราย
 จ่ายตอนสิ้นเดือน กับขับรถเอาขนมไปส่งที่ร้านค้าในเมืองสัปดาห์
 ละสามครั้ง แล้วนอกเหนือจากนั้นแกก็เอาเวลาไปเที่ยวเล่น หรือไม่
 ก็แวะเวียนไปสังสรรค์กับเพื่อน เนี่ยนะที่บอกว่า...ทำงาน”

“ก็...นั่นแหละ” คิรินอีกอักในทีแรก ก่อนพูดต่อด้วยเสียงดัง
 ฟังชัดด้วยเห็นว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่จนพ่อต้องกังวลเลยสักนิด

“ถ้าแกเป็นลูกน้องไม่ใช่ลูก พ่อได้เฉดหัวแกออกไปจากสวน
 ตั้งแต่สามวันแรก”

“พ่อกำลังจะบอกว่าต้องการเฉดหัวคินออกไปใช่ไหม” คน
 เป็นลูกลูกขึ้นยืนเต็มความสูง ทำเอวมองหน้าผู้เป็นพ่อด้วยท่าที่
 ไม่พอใจ

“ถ้าไม่อยากทำงานที่นี่ แกก็ต้องลองไปหางานข้างนอกทำดู
 ไปใช้ชีวิตอย่างที่สมควรจะใช้ ไม่ใช่มานั่งขี้เกียจตัวเป็นขนแล้วปล่อยให้
 พ่อแม่เลี้ยงแบบนี้”

“พ่อว่าคินแรงไปแล้วรู้ตัวไหม”

“รู้! จะแรงกว่านี้ก็ยังได้ถ้าแกยังเอ้อระเหยอยู่แบบนี้”

“คืนจะพองแม่” ศรินว่าแล้วก็เดินปึงปึงออกไป ทว่าครรชิตก็ยังไม่วายตะโกนไล่หลังตามไปติด ๆ

“เออ! ไปพองแม่แกด้วยว่าพ่อจะตัดค่าขนมของแก แล้วก็ไล่แกออกจากการทำงานที่สวน ให้แค่ที่ซุกหัวนอนในบ้านเท่านั้น”

“พ่อ!” ศรินหันมามองผู้ให้กำเนิดอย่างคาดไม่ถึง มือที่กำลังจะเปิดประตูบานเลื่อนเพื่อออกสู่ด้านนอกพลันชะงัก ดวงตากลมโตมองคนสูงวัยด้วยแวตตัดพ้อ กะพริบเพียงครึ่งสองครึ่งก็คล้ายจะมีหยาดน้ำคลอหน่วย

“แกอย่ามาเล่นละคร พ่อเป็นพ่อแกมายี่สิบสองปี การแสดงห่วย ๆ แบบนี้ทำไมจะดูไม่ออก”

ริมฝีปากบางคว่ำลงด้วยความขจัดใจ ไม่เคยเลยสักครั้งที่เขาจะตบตาผู้เป็นพ่อได้ บนโลกใบนี้คงมีแต่คุณนภาผู้เป็นแม่ของเขาคนเดียวที่สามารถต่อกรกับคนวัยทองอย่างพ่อได้อยู่หมัด

คิดได้ดังนั้นศรินก็เดินไปหาแม่ ในขณะที่ครรชิตได้แต่นั่งทอดถอนใจ มองตามแผ่นหลังบุตรคนเดียวที่เดินทิ้งห่างออกไปเรื่อย ๆ สำหรับคนเป็นพ่อที่เห็นลูกเติบโตมาทุกอย่างก้าว ทำไมครรชิตจะมองไม่ออกว่าศรินช่วยงานในสวนอย่างคนไม่มีใจ ใ้ว่าเขาคิดอยากจะบังคับกะเกณฑ์ลูกให้เดินตามความมุ่งหวังของตนเสียเมื่อไร แต่ครรชิตคิดง่าย ๆ เพียงแค่ว่า พ่ออย่างเขาไม่อาจอยู่เป็นที่พิทพิงให้ลูกได้จนถึงบั้นปลายชีวิต ในเมื่อตอนนี้ศรินยังไม่รู้ว่าตนเองชอบหรือไม่ชอบอะไร ย่อมไม่ควรเสียเวลาไปกับการหาใจทิ้งไปวัน ๆ อย่างนี้ ใ้ที่ลูกโชนอยู่ในตัวของคนรุ่นใหม่จะพานมอดลงไปเปล่า ๆ ทางที่ดีคือศรินควรได้ออกไปเรียนรู้และหาคำตอบด้วยตัวเอง

คิดได้เพียงเท่านั้นเสียงโทรศัพท์มือถือที่อยู่ใ้ในกระเป๋ากางเกง

ก็ตั้งขึ้น หน้าจอแสดงรายชื่อคนโทร. เข้า...เพชร ศิษย์เพชรศักดิ์
ชื่อของเพื่อนสนิทตั้งแต่วัยเด็กที่เติบโตขึ้นมาด้วยกันทำให้อารมณ์ซุ่น ๆ ของครรชิตบรรเทาเบาบางลงไปได้บ้าง กระนั้นความเป็นห่วงในตัวของลูกก็ยังคงเข้มข้นอยู่ในความรู้สึก จึงทำให้หลังจากกดรับสายของเพื่อน เสียงที่กรอกทักทายออกไปจึงฟังดูไม่ปกตินัก

[เสียงมึงฟังดูไม่ดีเลยไอ้ชิต] เพชรบอกด้วยความเป็นห่วง เพราะอาชีพนักมวยที่ยึดไว้เป็นอาชีพในการหารายได้ในอดีตจนคว้าเหรียญทองโอลิมปิกมาได้ ทำให้ปัจจุบันเพชรเปิดค่ายมวยอยู่ที่กรุงเทพฯ ซึ่งกำลังเติบโตและมีชื่อเสียงมากขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลให้เพชรไม่ได้พบปะเพื่อนสนิทอย่างครรชิตได้บ่อยเท่าเมื่อก่อน จึงอดกังวลไม่ได้ว่าเพื่อนมีเรื่องไม่สบายใจอะไรที่เขาไม่รู้มาก่อนหรือเปล่า

“เพิ่งเถียงกับลูก ปวดหัวกับมันเหลือเกิน” คำตอบของครรชิตเรียกให้เพชรเบาใจลง ก่อนจะตามมาด้วยเสียงหัวเราะขบขัน เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เพื่อนปรับทุกข์เรื่องลูกโทษหัวรั้นคนนี้ให้ฟัง อีกทั้งเพชรเองก็เห็นศิรินมาตั้งแต่ยังแบเบาะจึงเอ็นดูราวกับหลานแท้ ๆ

[วัยรุ่นก็แบบนี้แหละ] คนที่มีสถานะเป็นพ่อเหมือนกันอย่างเพชรเข้าใจดี

“อย่างลูกคุณนี่เรียกว่าต้องเป็นผู้ใหญ่ได้แล้ว”

[แล้วคืนทำให้มึงปวดหัวยังไง เรียนจนกว่าเกียรตินิยมมาให้มึงได้แบบนี้ก็ควรภูมิใจไม่ใช่หรือ]

“คืนมันไม่เคยทำให้กูหนักใจเรื่องเรียนเลยก็จริง แต่พอเรียนจบมานี้สิ...” ครรชิตหมดคำจะพูด เพราะถ้าหากบอกเล่าถึงความ เป็นห่วงและความกังวลทั้งหมดที่มีต่อศิริน ใช้เวลาทั้งวันก็คงพูดไม่หมด

[ก็ถือซะว่าให้หลานมันได้พัก เรียนหนัก ๆ มาตั้งกี่ปี นี่เพิ่งได้

พักยังไม่ถึงปีกก็เร่งให้มันไปหางานทำแล้ว]

“ถูกกลัวว่ามันจะอยู่บ้านจนเคยตัวแล้วไม่คิดหางานทำจริง ๆ นะสิ”

[แต่ก็มันมีความคิดของมัน เราเป็นพ่อเป็นแม่ก็รู้ว่าจะไป บังคับอะไรได้]

“มีงพูดมาก็ถูก แต่ลูกมีงไม่ได้ทำตัวให้มาเป็นห่วงแบบนี้”

[กว่ามันจะก้าวมาเป็นโพรมอเตอร์มวยอย่างตอนนี้ ก็เชื่อว่ามัน ไม่เคยทำตัวเข้าซามเย็นซามมาก่อนเสียเมื่อไหร่]

เพชรกล่าวถึงมาวินบุตรชายคนเดียว ซึ่งตอนนี้เป็นโพรมอเตอร์ มวยที่ทำหน้าที่จัดสรรนักมวยขึ้นชกรายการที่ตัวเองเป็นคนดูแลอยู่ โดยรายการที่มาวินดูแลนั้นมีการถ่ายทอดสดผ่านทางช่องฟรีทีวีซึ่ง ตอนนี้ถือได้ว่าเรตติ้งสูงเป็นอันดับต้น ๆ ยอดขายบัตรเข้าชมจาก สถานที่แข่งขันก็การันตีว่าไม่ขาดทุนอย่างแน่นอน

[จะว่าไปก็เหมาะเจาะพอดี ตอนนี้ลูกกุกำลังมองหาผู้ช่วยอยู่ ช่วงนี้งานมันล้นมือจนแทบไม่มีเวลาพัก ผู้ช่วยคนก่อนก็ลาออก เพราะว่าแต่งงานแล้วย้ายไปอยู่ต่างประเทศ ตอนนี้เลยต้องจัดการ ทุกอย่างคนเดียวหมด]

“แล้วยังไง” ครรชิตถามอย่างไม่เข้าใจ

[คิดว่า...น่าจะลองให้คินมาทำงานนี้ดู]

“ไปเป็นผู้ช่วยโพรมอเตอร์มวยนะเธอ” ครรชิตถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

[ใช่ หลัก ๆ ก็ช่วยงานวินนั่นละ สองคนนี่มันก็เหมือนพี่น้อง คลานตามกันมาอยู่แล้ว ทำงานด้วยกันไม่น่าจะมีปัญหา]

“ปกติวินมันก็เอ็นดูใ้เจ้าคินอยู่หรอก แต่เนี่ยถ้าต้องไปทำงาน ด้วยกัน กูไม่รับประกันว่าลูกกุจะช่วยเหลืออะไรได้มากน้อยแค่ไหน”

[ถือเสียว่าให้คืนมาลองเรียนรู้งานก่อนก็ได้ คือลูกกุ๊กก็ไม่ได้เปิดรับสมัครผู้ช่วยจริงจิงหรอก มันไม่ค่อยไวใจคนอื่น อย่างคนก่อนก็ทำงานกันมาหลายปีจนเชื่อใจ แต่ถ้าเป็นคืน มันน่าจะเห็นด้วยแบบไม่ต้องสัมภาษณ์ให้เสียเวลาเลย]

“ก่อนมึงจะถามความเห็นจากฝั่งกู มึงลองไปถามลูกมึงดูก่อนดีไหม”

[วินมันไม่ปฏิเสธหรอกน่า ชีคร้านจะให้เจ้าคืนไปช่วยงานไว ๆ ด้วยซ้ำ ติดก็แต่ลูกมึงนี่แหละ จะยอมมาอยู่ค่ายมวยของกูหรือเปล่า]

ครรชิตเจียบไปพักหนึ่งเพื่อใช้ความคิด แน่นอนว่าค่ายมวยของเพื่อนอย่างศิษย์เพชรศักดิ์เป็นค่ายมวยใหญ่และมีชื่อเสียงติดอันดับต้น ๆ ของประเทศที่ผลิตนักมวยออกสู่สังเวียนมานักต่อนัก อีกทั้งชื่อเสียงของโพรโมเตอร์มวยอย่างมาวินที่เป็นลูกไม้ได้ต้นก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าผู้เป็นพ่อ ดังนั้นหากจะฝากฝั่งศิริณีให้ไปเรียนรู้งานจากคนที่ลูกของเขาเองก็เคารพตั้งพี่ชายแท้ ๆ คงเป็นเรื่องดีไม่น้อยกว่าติดอยู่จุดเดียวกันกับที่เพชรพุดออกมานั้นแหละ

ศิริณี...คงไม่ยอมง่าย ๆ แน่

ทว่างานนี้ถ้าอยากปล่อยศิริณีให้ออกไปโบยบินเพียงลำพังโดยไร้เงาปีกของพ่อกับแม่ ครรชิตอาจจะต้องยอมหักด้ามพร้าด้วยเข่า เพื่อให้ศิริณีรู้ว่าพ่ออย่างเขาบทจะเอาจริงเอาจังขึ้นมากี่น่ากลัว ไม่ใช่เหนื่อยเหมือนกัน

CHAPTER 3

เสียงวังตึงตังตังมาจากบันไดบ้านชั้นบน พร้อมๆ กับเสียงเพลงชาติยามหกโมงเย็น สองสิ่งนี้อยู่ควบคู่กันมาตลอดตั้งแต่ศิรินเรียนจบแล้วกลับมาอยู่บ้าน หลังจากที่เขาตัวไปพักอาศัยที่หอพักช่วงเรียนมหา'ลัยในกรุงเทพฯ ถึงสี่ปี สำหรับคนเป็นแม่ที่คอยเฝ้าประคบประหงมลูกมาแต่อ้อนแต่อกย่อมดีใจอยู่แล้วที่ศิรินเลือกกลับมาช่วยงานที่บ้าน ให้เธอได้หอมแก้มซ้ายขวาทุกเช้า และมีคนคอยส่งเสียงสวัสดีเอาอกเอาใจไม่ขาด

ทว่าสามีอย่างครรชิตกลับไม่คิดเช่นนั้น นานร่วมเดือนที่ภาต้องฟังประโยคเดิมๆ ที่เปรยขึ้นเพราะความเป็นห่วง ยิ่งเมื่อวานนี้ ครรชิตได้มีโอกาสพูดคุยกับเพื่อนสนิทอย่างเพชร ก็คล้ายว่าฝ่ายนั้นได้จุดประกายความคิดบางอย่างขึ้นมา ภาได้รับรู้เนื้อหาแทบทั้งหมดจากการพูดคุยของทั้งคู่เพราะสามีไม่ได้ปิดบัง ทั้งยังเอามาปรึกษาเธอในช่วงหัวค่ำ ในขณะที่ศิรินขับรถออกไปเดินเล่นซื้อหาของกินที่องค์พระปฐมเจดีย์ นั่นจึงเป็นการกระทำที่ตอกย้ำความ

กังวลของสามีให้ชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีก

ครั้นมาถึงตอนนี้ พอนภาหันไปมองสามีที่กำลังยกกับข้าวส่วนที่ทำเสร็จแล้วไปตั้งโต๊ะเพื่อเตรียมเริ่มมื้ออาหารเย็นอย่างตรงเวลา เช่นทุกวัน เธอก็หันได้เห็นสายตาที่มองมาเหมือนไม่ให้ลืมสิ่งที่ได้พูดคุยกันก่อนหน้า ซึ่งนภา ก็เพียงแค่มิรับเล็กน้อยก่อนถูกอ้อมแขนเรียวยาวของคนเป็นลูกโอบรอบเอวที่แม้วันนี้จะมีมากกว่าสมัยสาว ๆ อยู่หลายนิ้ว ทว่าคนในครอบครัวก็ยังคงชื่นชมว่าเธอยังสวยเหมือนสมัยสาว ๆ ที่ได้รับตำแหน่งนางงามประจำจังหวัดไม่เปลี่ยน

“วันนี้ทำอะไรกินบ้างครับแม่” ศรินถามพลางกวาดตามองรอบ ๆ ก่อนหยุดไว้กับสิ่งที่ถูกเคี้ยวอยู่ในหม้อด้วยไฟอ่อน

“พะเนงหมู แล้วก็ปลานิลทอดที่พ่อเพิ่งยกไป แม่ว่าจะผัดผักกระเฉดอีกสักจาน”

“พริกน้ำปลาล่ะ”

“คืนทำเลยลูก เอาถ้วยเล็ก ๆ ก็พอ เพราะมีแค่เรากับพอกินกันอยู่สองคน”

หลังได้ยินคำบอกจากผู้เป็นแม่ ศรินก็หันไปเปิดตู้เย็นแล้วหยิบเอาพริกชี้หนูเม็ดเล็กผิวแดงที่เพิ่งจะเด็ดจากต้นที่อยู่ในแปลงผักสวนครัวเล็ก ๆ ข้างบ้านได้เพียงไม่นาน หยิบกระเทียมจีนกลีบใหญ่จากตะกร้าที่แขวนเอาไว้กับชั้นวางของ เรียบร้อยแล้วก็จัดการปอกเปลือกกระเทียมแล้วนำไปล้างพร้อม ๆ กับพริกชี้หนู ก่อนเอามานั้นเป็นแวนบาง ๆ ใส่ลงในถ้วยขนาดย่อม เทน้ำปลาลงไปจนท่วม ตัดรสด้วยน้ำตาลเล็กน้อย ไม่ลืมบีบมะนาวลงไปสักหนึ่งเพื่อเพิ่มรสชาติ

ศรินทำอาหารไม่ได้เรื่องก็จริง แต่เรื่องทอดไข่กับทำพริกน้ำปลาเขามั่นใจว่าไม่เป็นสองรองใคร ทว่าเมนูอาหารที่วามานั้นก็ง่ายเกินกว่าจะหยิบยกเอาไปใช้อวดได้ แต่ใครเล่าจะรู้ว่าแค่เพียง

พริกน้ำปลาลง่ายๆ ก็เชื่อว่าทุกคนจะทำได้อร่อย ด้วยส่วนมากมักจะใส่แค่ น้ำปลาลงไปอย่างเดียว และพริกที่ใช้ถ้าไม่หั่นจนเกือบละเอียด ก็เจอแบบเสี้ยวใหญ่ที่ขนาดไม่เท่ากันเลยสักชิ้น กระนั้นความที่มีแม่ทำอาหารอร่อย ทั้งยังรอบรู้เรื่องอาหารไทยดั้งเดิมหลายอย่าง มาจากผู้เป็นยาย จึงทำให้ศิรินไม่ต้องชวนขวยทำอะไรมากไปกว่า อยู่เฉยๆ แล้วรับหน้าที่เป็นผู้กินเท่านั้น

อาหารเย็นถูกวางเรียงลงบนโต๊ะอาหารขนาดสี่ที่นั่ง ซึ่งเป็นไม้สักเนื้อเดียวกับกับชุดรับแขกที่ทำให้บ้านหลังนี้ขาดความไม่เดิร์น โดยสิ้นเชิง ศิรินจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ามันถูกใช้งานมาตั้งแต่เมื่อไร เพราะตั้งแต่จำความได้ก็เห็นว่ามันถูกวางไว้ตรงนี้และถูกใช้งานโดยไม่มีทีท่าว่าจะสึกกร่อนเลยแม้แต่น้อย ซึ่งความคงทนนี้เองที่ทำให้หลายบ้านยังคงซื้อหามาใช้งาน

ศิรินหย่อนกายลงบนเก้าอี้ข้างผู้เป็นแม่ ในขณะที่ฝั่งตรงข้าม นภาเป็นครุฑซึ่งกำลังทำหน้าที่แจกจ่ายช้อนส้อมให้แก่คนในครอบครัว ดวงตากกลมโตกวาดมองอาหารที่ตั้งอยู่ตรงหน้าด้วยความพอใจ เล็งพะเนางหมูเอาไว้เป็นอย่างแรก ทว่ายังไม่ทันที่มีมือบางจะเอื้อมคว้าช้อนกลางในจานกับข้าวมาไว้ในมือได้ เสียงทุ้มทรงอำนาจจากประตูของบ้านก็ดังขึ้นเสียก่อน

“พ่อมีเรื่องจะคุยด้วย”

“รอกินข้าวให้เรียบร้อยก่อนดีไหมพี่ซิด” นภาปรามผู้เป็นสามี

“จะช้าจะเร็ว ยังไงก็ต้องคุยอยู่ดี” ครุฑติดอบภรรยา ก่อนจะมองไปยังบุตรชายคนเดียว ทำให้คนถูกมองอย่างศิรินมองผู้ให้กำเนิดด้วยสายตาไม่เข้าใจ อีกทั้งสีหน้าของทั้งคู่ก็ดูไม่สู้ดีนัก คนที่มีแววว่ากำลังจะเจริญอาหารก็เริ่มรู้สึกกร่อยขึ้นมาทันที

“มีอะไรกันหรือเปล่าครับ” ศิรินยึดตัวตรง เวลานี้เขากังวลเท่าที่

ของพ่อแม่จนไม่ได้สนใจอาหารตรงหน้าอีกต่อไปแล้ว

“ที่พ่อพูดเอาไว้เมื่อวานนี้ เรื่องที่จะไม่ให้แก่ทำงานที่สวนต่อ”
ครรรชิตบอกลีงรราบเรียบไม่ต่างจากสีหน้า คนมองจึงไม่อาจคาด
เดาความรู้สึกได้

“นี่พ่อเอาจริงเหรอ!” คีรินถามเสียงดังลั่น ดวงตากลมโตที่จ้อง
มองไปยังบิดามีแววไหวระริก สีหน้าในตอนนี้อย่างไรไม่ได้ฉายแววน้อยใจ
แต่เป็นความตกใจเสียมากกว่า

“แล้วแกคิดว่าฉันพูดเล่นหรือไง”

“สรุปคือพ่อจะไล่ฉันออกจากงานที่สวนใช่ไหม”

“ใช่”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็จะนั่งกินนอนกินอยู่ที่บ้าน ไม่ต้องทำบัญชี
ไม่ต้องขับรถออกไปส่งของ ไม่ต้องช่วยดูแลลูกค้าที่เข้ามาติดต่อถึง
หน้าสวน”

“แกจำที่พ่อบอกไม่ได้เหรอว่า พ่อจะตัดค่าขนมของแกด้วย”

“ไม่เป็นไร คินกินข้าวที่บ้านอย่างเดียวก็ได้”

“ถ้าแกจะกินข้าวที่บ้าน ก็ต้องจ่ายเงินด้วย”

“พ่อ!” คีรินมองหน้าผู้เป็นพ่ออย่างคาดไม่ถึง “ทำแบบนี้มัน
ไม่มากเกินไปหน่อยเหรอ”

“น้อยไปด้วยซ้ำ ในเมื่อแกโตพอจะหาเงินเองได้แล้ว จะเกาะ
พ่อเกาะแม่กินไปถึงไหน”

คีรินไม่ตอบ แต่กลับมองใบหน้าของพ่ออย่างพยายามคาด
เดาความรู้สึก ทว่าสิ่งที่เห็นตอนนั้นก็กลับทำให้คนเป็นลูกรู้สึกร้อน ๆ
หนาว ๆ ด้วยสีหน้าจริงจังตึงเครียดของครรรชิตที่เห็นได้ไม่บ่อยนัก
ทำให้คีรินชักหัวโน้ใจว่าคราวนี้พ่อไม่ได้พูดเพื่อเตือนสติเขาเหมือนที่
ผ่านมา แต่ท่านน่าจะกำลัง...เอาจริง!

“ถ้าแกไม่คิดหางานทำเองก็ไปทำงานที่พ่อหาให้แทนแล้วกัน”
ครรรชิตกล่าวขึ้นอีกครั้งหลังเงียบไปพักใหญ่

“งานอะไร”

“งานที่ค่ายมวยลูงเพชร”

“พ่อจะให้คืนไปเป็นนักมวยเหรอก ผอมแห้งแรงน้อยแบบนี้ เตะ
กระป๋องเปล่ายังไม่ปลิวเลย”

“แกเรียนจบมาด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่งจริง ๆ ใช่มั้ยเจ้าคืน
ทำไมแต่ละคำถามถึงฟังดูน่าปวดหัวขนาดนี้” ครรรชิตส่ายหน้า แต่
คนเป็นแม่กลับเอื้อมมือไปลูบผมของบุตรชายคนเดียวที่นั่นคอดก
อย่างนึกเห็นใจ ทำเอาผู้เป็นพ่อได้แต่กลอกตาด้วยความหมั่นไส้

“ก็แล้วถ้าไปอยู่ค่ายมวยลูงเพชร จะให้ไปทำงานอะไรถ้าไม่ใช่
นักมวย”

“พ่อจะให้แกไปเป็นผู้ช่วยโพรโมเตอร์”

“ผู้ช่วยโพรโมเตอร์?” ศิรินทวนชื่อตำแหน่งที่ได้ยิน ก่อนเอียง
คอเล็กน้อยในยามใช้ความคิด “หมายถึงเป็นผู้ช่วยเฮียวินเหรอก”

“ยังดีที่ไม่ลืมนิวทำงานอะไร” ครรรชิตบ่นอุบ

คราวนี้คนเป็นลูกกลับเป็นฝ่ายกลอกตาด้วยความระอาแทน
เขาสนิทกับมาวินจนถึงขนาดเรียกอีกฝ่ายว่า ‘เฮียวิน’ ก็จริงอยู่ แต่
เขาก็ไม่เคยมีความคิดจะไปทำงานที่เกี่ยวข้องกับมวยไทยที่เขาไม่
เคยนึกชอบหรือรับรู้เรื่องราวใด ๆ ของวงการนี้มาก่อน เรียกได้ว่า
ชีวิตของเขาเดินเป็นเส้นขนานกับศิลปะแขนงนี้ของไทยอย่างที่ยาก
จะมาบรรจบกันได้ง่าย ๆ

“ลูงเพชรบอกว่าวินกำลังมองหาผู้ช่วยอยู่...”

“คืนไม่สนใจ” ยังไม่ทันที่ครรรชิตจะพูดจบ ศิรินก็บอกปิดขึ้นมา
เสียก่อนจนคนเป็นพ่อหน้าเสียว

แต่ก็เพียงครู่เดียวเท่านั้นที่ใบหน้าประมุขของบ้านจะกลับมา บังติงอย่างเก่า “พ่อไม่ได้ถามว่าแกสนใจหรือเปล่า แต่แกต้องทำงาน น้อย่างไม่มีข้อโต้แย้ง”

“ยิ่งแกยิ่งบ้าอำนาจหรือไงพ่อ สมัยนี้ไม่มีพ่อแม่ที่ไหนเขา บังคับกะเกณฑ์ลูกกันแล้วนะ”

“คิน...” เสียงปรามและมืออุ่น ๆ ของผู้เป็นแม่ที่จับเข้าที่แขน ของเขาทำให้ศรินใจเย็นลงได้บ้าง ทว่าสายตาที่มองไปยังผู้เป็นพ่อ ก็ยังคงฉายแววไม่พอใจอยู่เหมือนเดิม

“คินเคยบอกพ่อไปแล้วว่า ตอนนี่คินยังไม่รู้ว่าอยากทำงาน อะไร ให้เวลาคินหน่อยไม่ได้เหรอ”

“แกพูดประโยคนี้กับพ่อไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว”

“หมายความว่าพ่อจะบังคับคินให้ได้เลยใช่ไหม” คนที่ไม่เคย ถูกบังคับให้เลือกเส้นทางเดินในชีวิตมาก่อนถามเสียงเครียด

“ใช่” ครรชิตตอบเสียงห้วน แล้วก้มหน้าก้มตากินอาหารตรง หน้าโดยไม่สนใจสายตาแว่ววอนของคนเป็นลูกอีก

ศรินมองพ่อด้วยแววตาผิดหวัง ก่อนจะรวบข้อนิ้วเข้าด้วยกัน ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทันได้แตะอาหารเลยสักคำ

“คิน...กินข้าวก่อนลูก” เมื่อเห็นศรินลุกขึ้นเตรียมผละหนีนภา จึงร้องแขนลูกชายให้นั่งลง แต่กลับไม่เป็นผล

“ไม่ละครับ คินไม่หิวแล้ว” ศรินลุกหนีโดยไม่สนใจสายตาของ พ่อแม่ที่มองตามมาด้วยความเป็นห่วง

ครรชิตส่ายหน้ากับภรรยาเป็นเชิงห้าม เพราะคราวนี้เขาจะไม่ยอมให้ตามใจลูกอีกต่อไปแล้ว

คนเป็นลูกเดินน้อยใจกลับเข้าห้องนอนของตัวเอง เจ้าของร่าง เล็กทั้งกายลงนอนบนเตียงขนาดสามฟุตครั้งที่ใช้มาตั้งแต่ยังเข้า

วัยรุ่น ดวงตากลมโตเหม่อมองยังเพดานสีขาวว่างเปล่า ตรงข้ามกับความคิดที่สับสนวุ่นวาย

คงเรียกได้ว่าเป็นครั้งแรกที่เขาถูกพ่อบังคับจนมีปากเสียงกันใหญ่โต เพราะตั้งแต่เล็กจนโตคีรินสามารถทำคะแนนสอบและรักษาผลการเรียนได้ดีมาโดยตลอด ทว่าพ่อคงมองว่าเขากำลังตกม้าตายกับการเลือกเส้นทางการทำงาน เขาไม่ได้คิดจะเกาะพ่อแม่กินไปจนตายเสียหน่อย ก็แค่ตอนนี้นั้นยังมองไม่ออกว่าอยากทำงานอะไรก็เท่านั้น

ความคิดที่ลอยละล่องนานหลายสิบนาทีสะดุดลงเมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้น กระนั้นคนตัวเล็กกลับยังคงนอนนิ่ง กระทั่งได้ยินเสียงหวาน ๆ ของผู้เป็นแม่ คีรินจึงจุกตัวเองลุกขึ้นจากเตียงไปเปิดประตูให้ท่านด้วยสีหน้าเกียจคร้านที่เจือไปด้วยความน้อยใจ

“แม่มีอะไรหรือเปล่าครับ” คีรินถามหลังจากเดินกลับมาหย่อนกายลงนั่งตรงปลายเตียง ในขณะที่นภาเลื่อนเก้าอี้จากโต๊ะหนังสือข้างเตียงเข้ามานั่งใกล้ ๆ คนเป็นลูก

“เดี๋ยวนี้แม่จะคุยกับเราที่ต้องมีเรื่องอะไรด้วยเหวอ”

“รู้หรือว่าแม่จะมาเป็นตัวกลางไกลเกลี่ยข้อพิพาทระหว่างคินกับพ่อ” คีรินย่นจมูกใส่อย่างรู้ทัน ทางด้านนภาก็ยิ้มกว้างอย่างไม่คิดจะปิดบังเช่นกัน ด้วยเวลาสองพ่อลูกถกเถียงกันจนกลายเป็นปากเสียงเมื่อไรก็มีเธอนี่แหละที่ต้องคอยเป็นคนกลางเชื่อมสัมพันธ์ของทั้งคู่ให้กลับมาเหมือนเดิม

“แล้วรู้หรือเปล่าว่าที่พ่อเขาทำไปก็เพราะความเป็นห่วง”

“ด้วยการบังคับคินนะเหวอ”

“ถ้าไม่ใช่วิธีนี้ คินจะออกไปเรียนรู้แล้วค้นหาความชอบหรือความฝันตัวเองเมื่อไหร่ล่ะ”

คำว่า ‘ความฝัน’ กระแทกความคิดของศิรินเข้าอย่างจัง ตอนเล็ก ๆ คงไม่มีเด็กคนไหนพลาดคำถามที่ว่า ‘โตขึ้นอยากเป็นอะไร’ ไปได้ ศิรินเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ทว่าเท่าที่จำความได้เขาก็ตอบออกไปเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ ด้วยว่าช่วงนั้นอาชีพไหนคนให้ความสนใจมากกว่าก็จะได้รับความนิยมในหมู่เด็ก ๆ ตามไปด้วย อย่างเขาเองก็อยากเป็นนักบินอวกาศจากการที่พ่อมักเปิดหนังสือวิทยาศาสตร์ให้ดู ด้วยความคาดหวังว่าจะได้เจอมนุษย์ต่างดาวหลากหลายเผ่าพันธุ์ หรืออยากเป็นโจรสลัดในตอนนี้อ่านการ์ตูนเรื่องดัง ทว่ายิ่งเราโตขึ้น ความฝันที่เคยมีก็ยิ่งหดเล็กลงไปทุกที จนท้ายที่สุดมันก็ผันเปลี่ยนไปตามกาลเวลา และไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ามันหายไปจากความคิดตั้งแต่เมื่อไร

อย่างในตอนที่เขาเลือกยื่นคะแนนเข้าคณะบริหารธุรกิจ ก็เป็นเพราะเห็นว่าคะแนนถึงเกณฑ์ และคิดว่าปริญญานี้จะต่อยอดทางสายงานได้อย่างหลากหลาย แน่แน่นอนว่าไม่มีจุดแต่งแต้มของความฝันรวมอยู่ด้วยสักนิดเดียว เขาจึงไม่ได้คาดหวังว่าตนเองจะต้องตามหาหรือเดินตามความฝัน ไม่เคยคิดว่าต้องมีบ้าน รถ หรือที่ดินทำเลดีก่อนอายุสามสิบ

ดังนั้น...แค่ใช้ชีวิตให้ดีอย่างที่ตัวเองพอใจโดยไม่ทำให้ใครเดือดร้อนก็น่าจะพอแล้วไม่ใช่หรือ

“สำคัญด้วยหรือครับแม่ ที่เราต้องมีความฝันหรือความชอบอะไรแบบนี้”

“ก็ไม่เชิงว่าสำคัญ แต่การมีก็ย่อมดีกว่าไม่มี” นภาเปรยด้วยรอยยิ้ม มีокร้านจากการทำงานที่ลู่บศิระชะของบุตรชายเบา ๆ เรียกให้ศิรินซอ้นตามองด้วยความอู่ใจ แม้จะยังไม่เข้าใจในสิ่งที่คนผ่านร้อนผ่านหนาวมามากกว่าเอื้อนเอ่ย “ตอนเด็ก ๆ แม่มีความฝันว่า

อยากเป็นครู แต่บ้านก็ฐานะยากจนเกินกว่าจะส่งเสียให้ลูกทุกคนได้เรียนสูงๆ ท้ายที่สุดแม่ก็ต้องเลือกเส้นทางอื่น ลงประกวดนางงามประจำจังหวัดเพื่อหวังคว้าเงินรางวัลมาช่วยจุนเจือครอบครัว แต่ความฝันที่ว่ามันก็ยังไม่หายไปไหน”

“แต่แม่ก็ไม่ได้เป็นครูอย่างที่ฝัน...” ศิริณัฐมาว่า หลังจากแม่คว้ารางวัลนั้นมาได้ไม่นานก็ได้พบกับพ่อ ทั้งคู่ช่วยกันก่อร่างสร้างสวนมะพร้าวแห่งนี้ขึ้นมาจนประสบความสำเร็จ แล้วจึงตัดสินใจมีเขาในวันที่พวกท่านพร้อมดูแลอีกหนึ่งชีวิตที่กำลังจะเกิดมา

“ใครว่าละ แม่ได้เป็นครูให้คินนี่ไง” ครูที่สอนให้เขาเรียนรู้การใช้ชีวิต สอนให้หัดเดิน หัดพูด หัดเขียน ก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าท่านเป็นครูคนแรกในชีวิตของเขาจริง ๆ นั่นแหละ

“มันไม่เหมือนกันสักหน่อย แม่ไม่เสียดายหรอกครับ”

“เสียดายสิ เพราะแบบนี้แม่เลยไม่อยากรู้ให้คินเสียดายเหมือนแม่ไง”

“แล้วพ่อ...เขามีความฝันอะไรแบบนี้ด้วยหรือเปล่า”

“คินรู้ไหมว่าทำไมพ่อถึงชอบคุณวย”

คำถามของผู้เป็นแม่ทำให้ศิรินชะงักไปนิดหนึ่ง เขาไม่เคยถามว่าทำไมพ่อถึงชอบ ทว่าตั้งแต่จำความได้เขาก็เห็นท่านติดตามรายการถ่ายทอดสดมวยไทยจนกลายเป็นภาพคุ้นชินไปแล้ว พอโตจนรู้ความว่าพ่อก็มีเพื่อนสนิทเป็นนักมวยที่เคยคว้าชัยให้แก่ประเทศนี้ ได้ก็คิดไปว่า ท่านอาจชื่นชอบเพราะมีเพื่อนคร่ำหวอดอยู่ในแวดวงนี้...เขาช่างเป็นลูกที่รู้ปมหลังของพ่อน้อยเหลือเกิน

“พ่อเขามีความฝันว่าอยากเป็นนักมวย”

สิ่งที่ได้ยินทำให้ศิรินพลอดกลั้นหายใจไปพักหนึ่ง “แล้วทำไม...พ่อถึงไม่ได้ทำตามฝันล่ะครับ”

“สมัยก่อนพ่อไม่ได้มีโอกาสมากมายขนาดนั้น เวลาที่ควรใช้ไปกับการฝึกซ้อมเพื่อลงแข่งถูกใช้ไปกับการทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพ แล้วก็ยิ่งโหมงานหนักมากขึ้นในวันที่ตัดสินใจมีลูก พ่อทิ้งความฝันเอาไว้ข้างหลัง แล้วหันมาหยิบจับแต่สิ่งที่จะสร้างความมั่นคงให้กับครอบครัวของเรา”

“คืนไม่เคยรู้มาก่อนเลย” เสียงของศิรินแผ่วเบาจนคล้ายละเมอ ดวงตากลมโตที่มองผู้เป็นแม่แสดงชัดถึงความเสียใจ และมันก็เจ็บแสบหัวใจอย่างไม่ปิดบัง

“พ่อเขาไม่ได้อยากให้คืนถมปมในอดีตของเขาหรือลูก แต่เขาอยากให้คืนมีโอกาสได้ทำตามฝัน ในขณะที่ตัวเขาเองยังมีแรงมากพอที่จะสนับสนุนลูกไปจนสุดทาง”

“แม่คิดว่าคืนควรตอบตกลงไปช่วยงานเฮียวินใช่ไหม”

“ลองดูก็ไม่เสียหายไม่ใช่เหรอ” นภายิ้มอย่างเอ็นดูเมื่อเห็นศิรินยิ้มปากเหมือนขีตใจ แต่สำหรับคนเป็นแม่ที่เลี้ยงลูกมาเองกับมือย่อมมองออกว่าศิรินยอมอ่อนลงมากแล้ว “ก่อนหน้านี้นี้คืนไปฝึกงานที่บริษัทใหญ่แล้วไม่ชอบ ถ้าอย่างนั้นก็ควรให้โอกาสตัวเองได้ลองเรียนรู้งานอื่นๆ ดูบ้าง”

“คืนกลัวว่าจะทำออกมาได้ไม่ดี คราวนี้พอกับลุงเพชรได้ฝึกใจกันแหละ”

“ที่พ่อเขาขอมให้เราไปทำงานที่ค่ายมวยลุงเพชร ก็เพราะมั่นใจในตัวคืนต่างหาก”

“แล้วถ้าคืนลองไปทำงานแล้วไม่ชอบล่ะ”

“ก็ค่อยมานับหนึ่งใหม่” นภายกด้วยน้ำเสียงสบายๆ เหมือนเรื่องที่ลูกชายถามไม่ใช่เรื่องใหญ่

“ถ้าอย่างนั้น...ถ้าหากผ่านโปรฯ แล้วคืนไม่ชอบงานนี้จริง ๆ”

คืนจะกลับมาอยู่บ้านเราเหมือนเดิมนะ”

“ยังไงบ้านหลังนี้ก็ยังเป็นของคืน สูดหายใจแล้วสวนมะพร้าวก็ต้องยกให้คืนดูแลอยู่ดี แต่ก่อนจะถึงเวลานั้น...แม่กับพ่ออยากให้คืนได้สนุกกับการใช้ชีวิตข้างนอกให้เต็มที่”

“แม่พูดเหมือนกับว่าคืนจะชอบงานที่ค้ำยมวดยขึ้นมาจริงๆ”

“แม่ไม่รู้หรอก...แต่อะไรที่ผ่านเข้ามาในชีวิต แม่เชื่อว่ามันล้วนเป็นของขวัญสำหรับเราเสมอ”

“แม้ว่าสุดท้ายคืนจะไม่ได้ทำงานที่ค้ำยมวดยลงเพชรต่อหน้าหรอก”

“แต่คืนจะได้รับอะไรหลายอย่างจากที่นั่นแน่ๆ แม่มั่นใจ”